

Claus Nybos prædiken midfaste søndag

Taler

Claus Nybo
Sognepræst

Dato

19. marts 2023

Sted

Vestervig Kirke, Thisted

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 6, vers 1-15

Fasten er ”en afskyelige ide” – ja det sagde Grundtvig - og det gjorde han fordi han mente det var en misforståelse som en troens handling - at spæge sit legeme og hænge med hovedet som et siv i en kirke hvor man bekender sig til troen på Jesu opstandelse fra de døde. Det har Grundtvig da helt ret i.

Og dagens evangelium handler da heller ikke at spæge sit legeme – men derimod om at få noget at spise.

Men her i den gryende vår, hvor alt skal til at vokse og gro er det vel passende at se på hvorfra vores verden udgår - forstå at dit og mit liv kommer nede fra jorden - ikke fra himlen – men fra jorden.

Vi skal ned til brødet – og skrabe alt pålægget af.

Mennesket - du og jeg - er jo et væsen der biologisk set henregnes til pattedyrene, og kendetegnes ved sin høje intelligens, og sin opretgående gang. En tilstand opnået på evolutionens lange trappestige.

Sådan har vi set os som noget særligt – et guddommeligt væsen - et individ, der blev smidt ud af Gudernes have, fordi vi var ulydige – og havde spist af kundskabens frugter og nu var blev dødelige ligesom en anden abekat.

En lidt nedslående virkelighed at vågne op til – men vi er ikke sådan at slå ud – for så mente vi dog at vi var sat til at vogte over alt andet levende på denne lille blå planet.

Sådan er Kristendommen gennemsyret af en tankeverden omkring menneskets egenart i forhold til alt andet liv.

Vi opfører os – som var alt andet liv noget, der er til for vores skyld. Som noget vi er i vores gode ret til at bruge og misbruge.

Den opfattelse er i modstrid med hvad evolutionen viser os – nemlig at den, trods sin abrupte karakter – ikke er båret af Darwinismens tidlige tese – den stærkes overlevelse – men derimod at overlevelsen sker i harmoni og samarbejde og ikke i konkurrence.

Sådan er vores livsløgn vores selvhævdelse som art.

Og det til trods for, at Videnskaben gennem århundrede har beriget os med viden om fysikkens love, arternes oprindelse og jordens og universets skabelse og alder.

Hvilket har befriet evangeliet fra oldtidens mystik og mørke og dermed sat Ordet om menneskesønnen Jesus fri af oldtidens trosunivers.

Et univers som vi dog har så svært ved at slippe. Jeg ved ikke om du kan huske tv-serien Herrens veje – hvor den gamle provst sagde disse rammende ord: Vi forkynder det nye men lever i det gamle – underforstået vi flytter os ikke en tøddel.

Og sådan sad de ca. 5000 og var sultne – men havde hver især intet selv at give på nær én – nemlig en lille dreng der offervilligt overraget sine fem brød og to fisk til Jesus. – og se, der blev nok til alle.

Nu er dagens evangelium om bispisningsunderet 1. led i en trilogi – en overnaturlig historie hvor Jesus efterfølgende går på vandet og disciplenes båd på forunderlig vis, på et splitsekund - kom sikker i havn ude fra det oprørte vand – en trilogi der ender med at Jesus kalder sig selv for livets brød. Et Guds brød der kommer ned fra himlen og giver liv til verden.

Den menneskesøn der sagde: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, så kommer I slet ikke ind i Himmeriget! Ikke sagt fordi han mener at vi skal være som små uskyldige børn – derimod forstået som, at børn er hjælpeløse i sig selv,

med et andet ord – de er fattige.

Således forkyndes evangeliet for fattige og sådan har evangeliet skabt forargelse – både den gang og nu. For Evangeliet er og bliver en skuffelse for den som føler sig rig – i sine egen forventning om noget stort og mægtigt engang.

Men Grundtvig mente bestemt ikke, at mennesket var en abekat og så mennesket som et guddommeligt eksperiment der adskiller sig fra dyr ved ordet og ånden. Det er ord og ånd, der viser, at mennesket er skabt i Guds billede, sagde han. Hertil vil jeg nu tilføje – at hele skaberværket vel er skabt i Guds billede dermed også abekatten og sneglen osv. Desuagtet om vi er et Eksperiment eller ej – så kan man grundlæggende ikke skille mennesket ud fra skaberværket.

En kirkegænger spurgte mig engang – hvor jeg dog kunne tro på evolutionen når nu Herren havde besøgt sit folk i et menneskes skikkelse – det viste da med al tydelighed at mennesket var noget helt særligt.

Det måtte jeg bestemt give ham ret i – for ingen anden skabning har efter min viden påkaldt sig Guds opmærksomhed sådan som mennesket har, og det på en yderst uheldig måde. Mennesket er den mest skadelige og ødelæggende art der ånder på denne jord.

Således er vi som art trådt ud af skaberværkets harmoni for at skabe egen vinding på bekostning af alle andre arter. Men Jo - Herren har besøgt sit folk, det tror vi.

Og skulle vi nu tro på, at vi kan helles – udfris fra skylden – fra synden – dvs. få tildelt Guds tilgivelse – så er Guds frelse ikke bare en tilgivelse af synden – men er en befrielse fra syndens magt og dermed et krav om at leve det nye liv i Jesus Kristus, for da lever vi i nådens stand – sat i frihed som jordens og vores næstes tjenere.

Under alle omstændigheder kan vi ikke løbe bort fra denne verdens lidelser – og fralægge os ansvaret for vores eget liv endsige medansvaret for vores næstes liv.

Så spild ikke tiden på vidtløftige drømme om det evige liv - det liv hører Gud til, vær du da kun Gud hengiven.

Vi skal derimod lægge vores brød i Guds hænder. Dvs. arbejde for det liv som er os givet - og det sammen med vores næste. Som digteren Halfdan Rasmussen så smukt siger det i et digt: "Lev i dag så du kan dø i morgen. Lad dit hjerte slå for mere en én. Den som skænker livet sine drømme - skal forlade jorden rig og ren.

Det at være befriet fra syndens magt og leve et nyt liv i Jesus Kristus – det er dåbens ord til det faldne menneske. Ikke bare et ord sagt ved døbefonten – men er et ord der rækker ud over døden.

Den stærkeste dåbsbekendelse jeg kender, er sagt af den tyske præst, Dietrich Bonhoeffer.

Da han den 9. april 1945 blev henrettet af Nazi-Tyskland - efter en kort standret i koncentrationslejren Flossenbürg, sagde han på vej til galgen: "Når Kristus kalder et menneske, byder han det at komme og dø med sig." Det er dåbens ord!

Der stod Dietrich Bonhoeffer den morgen i 1945 og blev beordret til at tage sit tøj af - for så nøgen, blottet for al menneskelig værdighed, at blive ført ud til galgen, hvor hans sidste ord var: "Dette er enden, men for mig begyndelsen på livet".

Og sådan kom menneskesøn Jesus, skaberen selv, og viste os den sande Gudsdyrkelse inden han igen gik op på bjerget – denne gang helt alene.

Så lad du muld blomstre, hvor du træde! Udøs du barmhjertighed, tilgivelse og grænseløs kærlighed til det hele skaberværk. Intet andet, men til gengæld hele tiden, og uden undtagelse. Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen[.]

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Midfaste, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/clus-nybos-praediken-midfaste-sondag>